

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 34. Quomodo Beatissima Virgo ipsi per Sanctum Dominicum dederit
Rosaria à se benedicta, pacaveritqu[ue] illam in timoribus, quibus
proptereaangebatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

CAPVT XXXIV.

Quomodo Beatissima Virgo ipsi per Sanctum Dominicum dederit Rosaria à se benedicta, pacaveritque illam in timoribus, quibus propterea angebatur.

*Los favores exhibuit sue
Famule Beatissima Virgo
circa hoc suum Festum.*

§. I.

CUm me visitavisset, *inquit*, Gloriosus Sanctus Dominicus, questusque contra me fuisset, quod à multis diebus non petissem in ipsius Conventu Sancti Pauli ullum Religiosum, qui venisset pro celebrando Missæ Sacrificio, ad meum Oratorium; petenti mihi veniam hujus negligentiae, & verecundiae, post alia dixit: Ecce, Soror, adfero tibi quoddam cimelium, & pretiosum thesaurum, quo poteris confortari, & plurimum exhilarari. Admoventisque manum cingulo in latere, extraxit nigrum Rosarium, quasi eburneum, præstantissimum, & grandiusculum, dixitque mihi: Accipe, Soror, istum thesaurum, quia etsi hoc donum sit meum, mittit tamen tibi illud sanctissima Virgo Domina nostra, prius à se actum & benedictum. Fui idcirco notabiliter turbata, quia videbatur illud velle quasi sensibilibiter ponere ad meam manum. Confugi ad DEUM, petitura ab eo lumen, sicut soleo, & Sanctus mihi dixit: Nè timeas, neque turberis istâ cogitatione, an id eventurum sit sensibilibiter; DEUS enim, qui novit imbecillitatem tui animi, in hujusmodi rebus, nolet ita fieri, ad sedandam tuæ animæ turbationem, quæ esset ingens: atque si Divina Majestas veller, hoc mysterium peragi externè, fieret taliter, ac tam dextrè, ut tu id vix posses percipere. His dictis non obstantibus, replicui denuò, & dixi: Non, Benedicte Sancte, ego non possum istud donum suscipere in specie sensibili, etiamsi fiat eo modo, quo dicis. Postquam hoc dixissem, fui aliquantum

abrepta, non adeò tamen, ut non viderem Sanctum, quem audiebam dicentem: Accipe, Soror, istud tam Divinum Rosarium. Noli metuere, & pone illud supra tuum pectus & cor; inferuitque Rosarium in meam manum; quod ego accepi, & possui, quò fueram ab eo iussa: statimque introivit in me, & induit colorem quasi corallij præstantissimi ac splendidissimi, habuitque crucem & majores globulos ex auro præstantissimo, puro ac obrizo. Eo verò mihi imposito, summum mea anima & cor percepit levamen, robur & solatium in DEO. Tum intuita Sanctum, vidi ipsum tenentem in sua sancta manu quinque Rosaria, quæ ego habueram in diversis locis domus, & dixit mihi: Soror, hæc tua Rosaria honorabis, ac æstimabis plurimum deinceps: nam sanctissima Virgo Domina nostra, quia est ea, quæ est, utique tibi gratificaretur, & solaretur tuam animam, unaq; pro bono ac devotione multorum, ipsamet illa attigit, ac tenuit in suis sanctissimis manibus, impertiendo ipsis suam sanctissimam benedictionem. Reponam illa in loco, in quo fuerant, ubi ea reperies. Ego propter meos timores vehementissimè cruciabar, & volebam interrogare Sanctum, quomodo invenisset ista Rosaria, essetque repositurus eò, ubi fuerant; non audebam tamen. Sed Sanctus cognovit meam cogitationem, & respondit illi dicendo: DEUS potest omnia facere. Et acceptâ quadam sellâ, contulit in ea, contulitque mecum de quodam lamentabili casu (*qui referetur in libro quinto cap: 13.*) Post longum sermonem, rogavi ipsum, ut me commendaret DEO, darètque mihi suam sanctissimam benedictionem, quod Sanctus præstitit, & porrexit mihi osculandam suam manum ac habitum. Deinde postquam ab illo modicum

cum recessissem, ipsum vidi sensim admirabiliter splendescens lumine quodam Divino, usque dum radiaret instar clarissimi Solis, ac tum fui quasi abreptus in altissimam contemplationem.

§. II.

ISta me vehementer turbaverunt, propter meos timores, & cum his vehementer angerer, conspexi Beatissimam Virginem, quæ mihi dixit: Soror, & Amica mea; Dominus sit tecum, detque tuæ animæ ardentissimum sui amorem, & magnam pacem & tranquillitatem animi, ac fidem, quæ credas ipsius veritates. Dic mihi jam, Amica, quomodo es constituta cum his novis gratijs, quas tibi DEUS præstitit his diebus, & quæ te tantopere consternaverunt ac turbaverunt? Ego redita eram quasi attonita, ut nullum verbum protulerim; quod intelligens sanctissima Virgo, cœpit loqui denuo, dixitque: Adverte, Amica, de eo, quod Dominus DEUS manifestat suis amicis, de quæ mysterijs ac veritatibus, quas ipsis patefacit, nunquam illos posse dubitare, sed potius esse certos & securos; quamvis una possint sentire timores, & turbationes ingentes, profectas ex natura, & amore, quo feruntur erga DEUM, ac desiderio, non aberrandi ab ipsius veritatibus, atque id etiam frequenter fit ex instigatione diaboli, qui tanquam hostis majoris boni, ac profectus animarum, & gloriæ Domini DEI, ipso permittente, conatur inquietare animam, & illam turbare in rebus, quæ ipsi tantopere possunt prodesse, & conducere. Sicut potest suscitare aliam tentationem contra legem DEI, vel contra fidem, in quam sancta anima non consentit; ita, suo modo, in his occasionibus & gratijs, quas DEUS præstat animabus, potest illas aggredi, non autem efficere, ut non acquiescant his veritatibus intellectis, minusque sint de ijs certæ ac securæ, nisi anima se velit permittere decipi à diabolo, & credere ejus mendacijs, cum magno suo detrimento, sicut si consentiret in tentationem adversantem legi DEI; quamvis istud pec-

catum esset longè diversum ab illo. Atque tu ipsa id experta fueris in his occasionibus, & intellexeris aliquid de hac re; id quod, ut mihi nunc dicas, vehementer te rogo, quæ tantopere acquiescis istis veritatibus, & misericordijs, quas DEUS tibi modò manifestavit, teque docuit. Cum hæc audirem dici à sanctissima Virgine, videbar mihi quasi expergisci ex fomno, & raptu, aliquantum dolens de eo, quod acciderat, & quàm ardentissimè ex Divina inspiratione, statim respondi: Ita acquiesco, ut nequeam de facto dubitare, nisi resistendo veritati & voluntati DEI, qui me in hoc vehementer confirmat. Bene est, Amica (dixit Beatissima Virgo) sed quæro præterea, dic mihi, si pro gloria Domini DEI, & animarum bono, à te nunc oporteret præstari juramentum coram personis gravibus & judicibus, qui te ad id posent obligare, quòd ista mysteria, quæ tibi acciderunt, sint puræ, certæ & securæ veritates, ipsiusmet DEI, absque mistura ullius alterius rei, dic age, quid diceres, & quomodo te hoc in negotio gereres? Ita mihi illa sacratissima Domina istum casum posuit ob oculos, ac si id mihi re ipsa, & verè eveniret. Tunc respondi prorsus ex animo, & ferventer: Ajo, Domina, me juraturam eo modo, quo dicis, & quem mihi hic repræsentavisti, ea mysteria, quæ mihi acciderunt, esse Divinas veritates, puras & sincerissimas, atque id me facturam cum summo gaudio & solatio meæ animæ. Et nisi hoc facerem, angerer gravi scrupulo, propterea, quòd me hac in re opposuissem voluntati DEI Domini Nostri. Dixitque sanctissima Virgo: Convicta te, Amica, & cepi te in verbis, occupatam tuis timoribus. Sufficit jam, sum enim vehementer exhilarata in Domino. Ipse sit benedictus, eò quòd tibi sustulerit tuum dolorem, & confusionem, confregeritque in isto eventu caput diabolo, & abegerit ipsum à te confusum ac pudefactum.

Ita fui delibuta solatio, animata, & mirum in modum recreata: sed subito mihi venit in mentem, ut aliquid quærerem ex sanctissima Virgine, dixique illi: Cum mihi tantam præstiteris misericordiã & gratiam,

Nnn 2

tiam,

tiam, Domina mea, rogo te nunc, per DEUM, ut mihi præstes aliam, dicāsque mihi, quid sit faciendum animæ, ut acquiescat, quemadmodum ipsamet dixisti cupiam mysterio vel veritati, quam illi DEUS indicavit ac manifestavit, si advertat dubitare de ea Confessarium, non credentem ipsius revelationes esse veritates DEI, sed à diabolo aut aliunde provenientes imaginationes, ac præsertim, si ista anima sit assueta mysterijs, cupiatque se conformare cum Divina voluntate? quod oportet facere animam (dixit sanctissima Virgo) constitutam in tali afflictione & angustia, quæ pro ipsa non esset exigua, est, ut

confidens DEO, qui illum juvabit, & patet faciet suas veritates, obediat humiliter, & patienter suo Confessario, in eo, quod illum jufferit facere, & dicere, quoad illam revelationem: quanquam non poterit persuadere suo intellectui, ut credat Confessario sibi dicenti, quod erret, sicut non poterit præditus valde perspicaci visu sibi persuadere, quod nigrum sit album; ideoque cohibeat suum iudicium, quam poterit optimè, obediātq; in nomine DEI, cum ipse mandaverit, ut illius ministris præstetur obedientia.

CAPUT XXXV.

Quomodo illam Beatissima Virgo docuerit recitare quoddam breve Rosarium, commemoratis mysterijs ipsius Nativitatis, Præsentationis, & Assumptionis.

Um Venembilis Marina fuerit tam debilis, ut non poterit omne Rosarium Marianum, more consueti placuit Beatissima Virgini in eadem visitatione, quæ cepit præcedens capito, id ipsi abbreviare, modo quoddam peculiari, quod ab ea recitaretur, commemoratis proprijs ipsius mysterijs.

§. I.

Post hoc, ait, vidi sanctissimam Virginem, tenentē in suis manibus quoddam parvum Rosarium, trium solummodo decadum, habens colorem lucidissimorum & purissimorum rubinorum, cum tribus globulis aureis. Vidi quoque simul quendam Angelum DEI, qui ivit ad certum locum, & aperiens suismet manibus quandam cistulam, & scrinium illi insertum, exemit inde Rosarium album. Eo ocluso, attulit Rosarium, summāq; cum reverentia tradidit sanctissimæ Virgini in manus, quod ipsa suscepit, ostendens sibi illud vehementer arridere ac placere, ad-

movitque suo sanctissimo ori & oculis, ac suā deinde sanctā benedictione consecratum restituit angelo, quod quam reverentissimè receptum cum osculo reposuit, & recondidit in loco, in quo antea fuerat, aperiens cistulam & scrinium, eandemque occludens. Tum mihi sanctissima Virgo dixit: Constet tibi, plurimi à me fieri devotionem erga sancta mysteria mei Rosarij, & propterea me voluisse honorare istos ipsius globulos, quos vidisti, atque etiam, ut tibi gratificarer. Statimque ad me accessit, ac peramanter imponens in meum sinum illud parvum Rosarium, quod tenebat in suis sanctis manibus, dixit: Accipe Soror hoc cimelium, & istum thesaurum ex mea manu, do enim tibi illū ex amore. Custodi ipsū ac observa in tuo corde, uturpabis verò deinceps hanc devotionem, quam tibi dicam, quæ plurimum proderit tuæ animæ, & omnibus, qui eam usurpaverint, eritque gratissima meo sanctissimo Filio JESU Christo Domino Nostro. Habebis Rosarium trium decadum, & in quavis decade unum majorem globulum, dicēsque